

Szöllősi Zoltán

Arcából semmi

*Mint Föld tengelyének
meghosszabbodása,
áll a fiú, áll a dombtetőn,
ázik lemenő Nap
égő pirosában,
Hold sápad a bádog mennytetőn.*

*Örökléte áramába
kötve, jaj iszonyú,
ki ne égjen szíve perc alatt,
csurog le torkán hang,
mert megolvad a szó –
tévelyegni néki nem szabad.*

*Alkony jászlán lomha
szeptemberi felhő,
fűszagú fényt szálaz vén tehén,
nyárfa ezüstútján
Göncöl ragyog elő,
lélek lebeg a völgy tejködén.*

*Innen, tér és idő
kettős távolából
nem is látszik arcából semmi,
olthatatlan kínja,
csillag izzik, lángol,
honvágya: menni, menni, menni.*

*Kivérzett sas, elhal
a nyitott szárnyú Nap
s gyúl már az est égi városa,
lent éjbe írt tanyák,
krétálló házfalak –
keni őket nedves holdszivacs.*

Szabadon még

*Alvad a rózsza szirma,
csöppenne már a szilva –
mit vár?
Delelő levegőbe'
cigarettaink füstje
birkáll.*

*Miránk itt milyen sors vár?
nappalunk üres lombár,
gödör,
álmunkat fehér jurták,
dombok, mint hadak fogják
körüli.*

*Szabadon még a kömyék
bolondja jár, és önként
dúdol,*

*ahogy villanyvezető
szál drótján jön a jövő
s fordul.*

*Nap áll mézelőn, lomhán.
Szél futna, de fa lombján
ragad
s légyfogó fényben zöngve
legyek vergődnek, szürke
szavak.*

Mázas cserép

*Mázas cserép, nehéz fent a lomb,
dobog, dobog az
égi ménes,
előtte a csődör Nap lobog.
Űrben muzsikál
kerti méhes.*

*Édes álmából föl nem ébred:
gyümölcs száján
kicsordul a nyál.
Forgószél tengelyén a lélek,
felkapott ing,
forog fönt a nyár.*